

[Sønderby]

NATO-traktatens hovedelement er, at et angreb på ét NATO-land er et angreb på alle NATO-landene, og vi er forpligtede til at have et forsvar af en sådan karakter, af en sådan styrke, at vi kan holde, til hjælpen når frem.

Det er på denne baggrund, vi indtil nu har vedtaget en række forsvarsforlig igennem lange og vanskelige drøftelser, og vi håber fra Venstres side, at de forhandlinger, vi nu skal indlede med Socialdemokratiet, vil ende i et troværdigt forsvarsforlig også for de kommende år. Men samtidig arbejder vi jo også på at bidrage til den gensidige tillid mellem landene; som forsvarsministeren sagde, er både afspænding, rustningskontrol og afrustning andre vigtige emner.

Der føres jo forhandlinger om reduktion af mellemdistancevåben, og det kan medføre, at vi skal have flere konventionelle styrker. I en sådan situation er det Venstres helt klare ønske og krav, at danske soldater skal være de første og de fleste til at forsvare Danmark. I den forbindelse vil jeg gerne gøre opmærksom på de tal, som ministeren også var inde på, nemlig at vores krigsstyrke er blevet reduceret fra 78.000 til 72.000 mand, og at vi har en meget høj genindkaldelsesalder, at hærens fredsstyrke er reduceret fra 32.000 til 17.000 mand, og at antallet af værnepligtige er gået ned fra 36.000 mandår til 8.500, og det i en tid, hvor mange gerne vil være soldater.

Det er derfor Venstres ønske, at vi må finde økonomiske ressourcer, så vi kan indkalde flere værnepligtige. Vi har en tillægsaftale, der siger, at vi skal have 2.000 flere, og det koster jo 250 mill. kr.; dem må vi finde ressourcer til. Man kan spørge, om det er rimeligt, at vi kun indkalder ca. 20 pct. af vore værnepligtige, når de gerne vil være soldater. Man kan også spørge, om det er rimeligt, som hr. Helge Adam Møller var inde på, at de skal kæmpe med materiel, der er både 20, 30 og 40 år gammelt.

Under forsvarsudvalgets rejse til Rendsburg blev der også peget på, at depot- og materielsiden var mangelfuld. Disse forhold vil selvfølgelig også spille ind i de kommende forhandlinger om den næste forligsperiode. I denne forbindelse kan det være gavnligt at sammenligne de tal, der viser, med hvor meget vore nabolande bidrager til forsvaret. Således har den svenske socialdemokratiske

regering indgået et forlig med Folkpartiet, hvorefter man vil bruge 125 mia. svenske kroner i de næste fem år. Det er næsten det dobbelte af, hvad vi vil gøre.

Vi ved også, at Norge bruger ca. 50 pct. mere, og under de forhandlinger, den norske regering havde, gjorde den norske forhenværende udenrigsminister det meget klart, at når Norge nu brugte så mange penge på forsvaret, forventede man også, at de andre lande i NATO ville være med til at sikre det område, som Norge er med til at sikre – jeg tænker her på, at Norge har hele den store kyststrækning, og at vi så klarer den sydlige flanke af Norge. Vesttyskland bruger mange penge, og England bruger 60 pct. mere, end vi gør, pr. indbygger. Det er måske noget, vi vil få at høre, når vi nu om et par dage skal besøge den engelske forsvarsminister.

I relation til forespørgslens tekst om de sociale udgifter er det værd at bemærke, at de pågældende lande i hvert fald ikke bruger så meget til sociale udgifter som vi, og det er derfor ikke, som hr. Pelle Voigt var inde på, gået ud over de sociale udgifter, at vi har haft de udgifter til forsvaret, vi har. Et andet forhold er, at ca. 70 pct. af vore udgifter til forsvaret går til lønninger, mens det f.eks. i England kun er 50 pct.

Men der er én ting, vi kan være både tilfredse med og måske også stolte over at vi får ros for, og det er, at de midler, vi bevilger til forsvaret, udnyttes optimalt, at vore soldater er dygtige, og at hjemmeværnet er en vigtig del af det danske forsvar. Det bør også nævnes, når man nu har hørt hr. Pelle Voigt kritisere, hvordan man anvender pengene i forsvaret. Det korte af det lange er altså, at vore kolleger i NATO siger, at de penge, vi bevilger, udnyttes optimalt.

Der er heldigvis stadig væk – og uanset den gallupundersøgelse, der har været – i dag stor enighed i den danske befolkning om, at vi fortsat skal være medlem af NATO, at der ikke er noget alternativ. Vi må derfor i fællesskab udvise solidaritet, det vil sige, at vi skal bære de økonomiske omkostninger, dette indebærer, for at udfylde vores plads på lige fod med de andre partnere i dette fællesskab. Kun ved at være en troværdig partner i dette fællesskab er vi også en ligeværdig forhandler om de beslutninger, der træffes i NATO. Det er Venstres helt klare mål at fastholde og forbedre vor indsats i